

JIŘÍ
WEIGL

Slovo úvodem

VÁCLAV
KLAUS

Nástupu E. Macrona
se obávám

VÁCLAV
KLAUS

Staré názory
s novým mandátem

IVO
STREJČEK

Macronův evropský
„reformní“
fanatismus

JIŘÍ
WEIGL

Co máme dělat po
vítězství Macrona?

IVO
STREJČEK

Starý Macron s tváří
mládka

FRANCOUZSKÉ PREZIDENTSKÉ VOLBY A MY

Zamyšlení Václava Klause nad dopadem výsledku nedávných prezidentských voleb ve Francii

Od nového francouzského prezidenta neznám zatím nic jiného než slova. Jakých je schopen činů, nevím. V jednom smyslu ho však považuji za mimořádně nebezpečného. Není to kvůli jeho názorům, ty jsou v dnešní EU běžné, ale kvůli tomu, že vypadá aktivně a agilně.

Slovo úvodem

Jiří Weigl

Volba Emmanuela Macrona prezidentem Francouzské republiky byla v Evropě politickou událostí první poloviny tohoto roku. Francouzské prezidentské volby byly po brexitu, prezidentských volbách v USA a Rakousku, italském referendu i volbách v Nizozemí další zásadní konfrontací vládnoucích elit s nespokojenou veřejností. Z nich brexit a Trumpovo vítězství představují zásadní změnu globálního významu, které mění dosavadní, zdánlivě nezvratné politické trendy, podle nichž mocenský monopol dosavadního pokrokařského levicového mainstreamu dominující západnímu světu hodlá změnit svět, Evropu i lidskou společnost jako takovou.

Francie, jedna z klíčových zemí Evropy i Evropské unie, má v tomto střetu významné místo. Její vývoj v posledních letech je evidentním příkladem postupné cesty od stagnace k úpadku a těžko řešitelným sociálním, ekonomickým i politickým problémům. Slábnoucí Francie vyklízející své mezinárodní pozice již není schopna být protiváhou Německa a určovat evropskou politiku. Francouzská společenská stabilita se otřásá v důsledku nezvládnuté integrace miliónů muslimských migrantů. Nespokojenost roste a prezidentské volby byly zkouškou, v níž měl francouz-

ský volič prokázat, zda je země schopna provést potřebné změny, zda proces započatý v Británii a USA bude pokračovat dále.

Stalo se tak pouze částečně. Změnou bylo, že propadly tradiční strany a jejich kandidáti. Neúspěchem naopak to, že místo nich zvítězil náhodný, překvapivý kandidát na poslední chvíli získavší přízeň znejistělé většiny. Emmanuel Macron se stal rázem nadějí všech zastánců starých pořádků, přestože i on vágně hovoří o změně. U nás jeho zvolení nalilo novou energii do žil eurofanatikům a všem, kteří si zahraniční politiku naší země představují jako podlézání mocným ve světě.

Institut Václava Klause (IVK) věnoval francouzským prezidentským volbám patřičnou pozornost. Václav Klaus poskytl na toto téma rozhovory několika významným médiím, na webových stránkách IVK se objevily komentáře Ivo Strejčka a Jiřího Weigla, které se zabývají různými souvislostmi francouzských voleb. Většinu médií však zahltily oslavné komentáře a unijní propaganda, která se snaží skutečnou hloubku evropské krize zakrývat a retušovat.

Nechceme, aby tyto hlasy měly ve veřejném prostoru monopol, a proto jsme připravili jistou inovaci – *Newsletter Plus*, v němž našim abonentům, čtenářům a příznivcům shrnujeme naše texty k této závažné politické události. Věříme, že ji čtenáři ocení a že se touto formou budeme s nimi dělit o naše názory i k dalším tématům a událostem.

24. 5. 2017

Nástupu E. Macrona se obávám*

Václav Klaus

LN: Znamená nástup Emmanuela Macrona skutečně tlak na federalizaci EU? Někteří představitelé Evropské komise již jeho návrhy na společný rozpočet EU brzdí jako nerealistické...

VK: Nástup Emmanuela Macrona vidím jako výraznou kvalitativní změnu. Neříká sice nic nového, neříká nic jiného než jeho předchůdce Hollande, neříká nic jiného než další bruselští europeisté, ale říká to silně, s elánem. Není to ona stará, unavená, opotřebovaná evropská politická třída, ve které už není žádná síla něco nového udělat. Pouze bránit to staré. Proto se nástupu E. Macrona obávám.

LN: Mluví se o novém startu „německo-francouzského motoru“. Může tento tandem uvnitř EU posílit případné podzemní vítězství Martina Schulze?

VK: Fanatičtí obhájci evropské unifikace a centralizace jistě věří v jakýsi německo-francouzský restart. Nevím však, není-li to už věcí minulosti. Francie je daleko slabší part-

* Odpovědi pro Lidové noviny ohledně Emmanuela Macrona

ner z objektivních důvodů – ekonomická slabost, politická nepřesvědčivost (v Německu by nemohl nikdy ve volbách vyhrát člověk, který by za sebou neměl žádnou politickou stranu), dlouhodobá levicovost země, velké narušení etnické homogenity země, neintegrující se muslimská komunita, atd. Před půl stoletím to bylo jinak. Že by to mohlo z jakýchkoli důvodů posílit podzemní šance evropského extremisty Martina Schulze si nedovedu představit.

LN: Macronovo vítězství si pochvaloval premiér Sobotka, vicepremiér Babiš mu velký obdiv vyjadřoval již před volbami. Nemáte obavu, že kritické hlasy poukazující třeba na „peskování“ střední a východní Evropy za nedostatek solidarity, v české politice zanikají?

VK: Nevím, kdo všechno si vítězství Macrona u nás pochvaloval, spíše jsem u mnohých (včetně předsedy ODS) viděl radost nad nezvolením Le Penové. Nevím, že by se někdo Macronovi obdivoval. Vidím spíše to, že se málokdo odváží tvrdě reagovat na Macronovo „peskování“ střední a východní Evropy. To je ale už dávno zcela typicky „české“.

LN: Podpoří Macronovo vítězství spolupráci v rámci V4, která se chce dlouhodobě profilovat jako hráč uvnitř EU?

VK: Kéž by Macronovo vítězství přispělo k intenzivnější spolupráci či lépe řečeno k formulování společných zájmů v rámci V4. Nesouhlasím s tím, že se V4 snaží „dlouhodo-

bě profilovat jako hráč uvnitř EU“. Kéž by tomu tak bylo. Stalo se pouze to, že v jedné konkrétní chvíli mezi čtyřmi stredoevropskými zeměmi došlo k stejnému názoru na násilné přerozdělování migrantů. Jinak vždy převažoval a převažuje i nyní odlišný názor jednotlivých zemí. Skoro nikdy se neuměly shodnout. Spolupráci v rámci V4 Macron asi příliš neposílí. Neočekávám to zejména od nás. Přes všechny fráze o opaku je Česká republika nejslabším článkem řetězu zvaného V4.

12. 5. 2017

Staré názory s novým mandátem*

Václav Klaus

Týden: Nově zvolený francouzský prezident Macron ve volební kampani uvedl, že do tří měsíců od svého zvolení zatočí se zeměmi, jako jsou Polsko a Maďarsko. Myslíte, že přejde od slov k činům? A jakým způsobem?

VK: Od nového francouzského prezidenta neznám zatím nic jiného než slova. Jakých je schopen činů, nevím. V jednom smyslu ho však považuji za mimořádně nebezpečného. Není to kvůli jeho názorům, ty jsou v dnešní EU běžné, ale kvůli tomu, že vypadá aktivně a agilně. Není představitelem staré, unavené Evropy. Asi nemá příliš jiné názory než bývalý prezident Hollande, ale jistě bude razantnější. A s novým mandátem. Právě to je nebezpečné.

Týden: Lze se podle Vás obávat, že podobný nátlak pan Macron zvolí i vůči dalším zemím Visegrádské čtyřky, tedy i vůči ČR? Případně proti jiným – z hlediska euro-nadšenců – potížistům?

* Odpovědi na dotazy časopisu Týden ohledně následků zvolení nového francouzského prezidenta

VK: Ano, toho se obávám. Jenom nevím, jestli bude vůči České republice od něho jakýkoli nátlak třeba. Kéž by byl třeba. Česká republika, resp. její vládní politická reprezentace, bohužel už dávno stojí před EU špičkami v pozoru, ne-li dokonce v předklonu. Dělá všechno, co jim na očích vidí, i když nám předstírá, že je to jinak. V každém případě jsme v tomto tématu – migrace – nejslabším článkem V4. Jenom nevím, jestli to pan Macron ví. Naše slabost je dlouhodobá, ale novou dimenzi dostává naší dnešní politickou krizí, která znemožňuje, aby se čeští politici věnovali čemukoli podstatnému. To je ten nejnejpříjemnější důsledek naší dnešní domácí politické situace.

12. 5. 2017

Macronův evropský „reformní“ fanatismus*

Ivo Strejček

Když nově zvolený francouzský prezident Emmanuel Macron přicházel v neděli večer dramaticky pompézním krokem před palác Louvre, aby zde se svými příznivci oslavil své vítězství, nepřicházel za tónů francouzské hymny, ale za aranžmá tzv. evropské hymny „Ódy na radost“. Toto proevropské Macronovo pozérství celkem trefně potvrzuje to, co lze od jeho představ o „evropské reformě“ očekávat. Říkal to v předvolební kampani, řekl to ostře i ve svém prvním prezidentském projevu po svém zvolení.

Už to by nakonec stačilo, abychom měli v Macronových názorech dostatečně jasno, když jej za slova o „obhajobě Evropy, protože její civilizace je v sázce“ freneticky pochválil fanatický eurofederalista Verhofstadt: „Všechny evropské progresivistické síly očekávají, že Francie bude iniciovat *nový evropský úděl*.“

Seznámit se s tím, co už Macron řekl či naznačil o budoucí francouzské politice uvnitř EU, je pro českou politiku zá-

* Stanovisko IVK ke dni 9. 5. 2017

sadní. **S důsledky nové evropské mocenské konstelace budeme konfrontováni, bude nás významně ovlivňovat - a měli bychom si k ní připravit realistický postoj.**

1. Emmanuel Macron hlásá nezbytnost vzniku nových fiskálních a sociálních pravidel závazných pro členy eurozóny, ta má mít vlastního ministra financí;
2. Eurozóna má mimo Evropský parlament vytvořit vlastní parlamentní shromáždění složené jednak z nově zvolených zástupců členských zemí eurozóny, jednak ze členů národních parlamentů;
3. Podporuje myšlenku vytvoření „panevropských“ kandidátních listin už pro volby do Evropského parlamentu 2019, kterými by se „pro začátek“ rozdělilo 73 míst uvolněných odcházejícími britskými zástupci (Macron tak vrací do hry prozatím neprůchodný návrh socialistických a zelených revolucionářů Jo Leinena a Daniela Cohn-Bendita);
4. „Nemůžeme mít Evropu, která debatuje o každé desetině rozpočtů členských zemí, ale když jde o základní evropské hodnoty, jako tomu je v Polsku nebo Maďarsku, rozhodne se raději nedělat nic.“;
5. „Polsko zneužívá rozpočtových a sociálních skulin EU, ale současně porušuje všechny principy EU. Logickým krokem vůči této zemi by mělo být odebrání jejích hlasovacích práv v Radě.“;

S Macronem žádná reforma EU nepřichází. Jeho „reforma“ bude „jakešovskou“ konzervací a zabetonováním stávajícího beznadějného stavu. Macron posílí stranu vyhrocených eurofederalistických názorových proudů,

ačkoli většina jeho současných názorů vyžaduje riskantní změny smluv a je u mnohých v EU zatím obtížně průchodná. Ale víme, co bude v EU neprůchodné, až na podzim v Německu zvítězí budovatelka „německé Evropy“ Merkelová s fanaticky proevropským Schultzem?

Znovu si připomeňme, že úvahy „moderního Evropana“ **Macrona o „novém evropském údělu“ jsou jistou formou odpovědi českým politikům o tom, že EU nelze v současných politických konstelacích pozitivně reformovat.** Tuto realitu bychom měli vzít na vědomí bez jakýchkoli iluzí - a svoji budoucí politiku o takové poznání opřít.

9. 5. 2017

Co máme dělat po vítězství Macrona?*

Jiří Weigl

Po vítězství Emmanuela Macrona ve francouzských prezidentských volbách se v českém veřejném prostoru znovu začaly silně ozývat hlasy, které tuto poněkud bezradnou sázku nespokojených francouzských voličů na mladíka bez přesvědčivých politických zásluh i idejí interpretují jako historický přelom, který od České republiky vyžaduje urychlené přijetí eura a podřízení se francouzským a německým představám o Evropské unii, dokud je čas. Znovu se vynořují zdiskreditovaná klišé o naší potřebě patřit ke „tvrdému jádru“ a „mít místo u stolu“ atd., i když dobře víme, že se po nás v unijních strukturách chce pouze poslušnost a slovy bývalého prezidenta Chiraca schopnost „nepropást šanci mlčet“. Macron ještě před nástupem do funkce s tradiční francouzskou arogancí předestřel, jak zatočí se vzpurnými středoevropskými zeměmi. U jeho stolu se s námi v žádném případě jako s partnery nepočítá.

Volbou Macrona se vleklé problémy Francie neřeší, ale naopak se toto řešení oddaluje. Projekt Macron znamená

* Stanovisko IVK ke dni 12. 5. 2017

pokus zachovat status quo a zabránit radikálním změnám, které by ohrozily elity, jež Francii do dnešního společenského a ekonomického marasmu přivedly. Macron je proevropský, protože jeho vágní představy na řešení francouzských problémů doufají v záchranu z vnějšku, především německými penězi. Jde o starý francouzský sen o zapřažení Německa pro naplňování francouzských zájmů, který od německého sjednocení a vzniku eura evidentně nefunguje - tón udává Německo a Francie musí poslouchat. Nadbíhat Macronovi proto nemá smysl. Místo jeho snění o evropských makrozměnách by Francie potřebovala spíše „Microna“ - politika s vizí něco udělat s poměry uvnitř země - řešit migraci a problém neintegrujících se muslimů, zlomit moc odborů blokujících jakékoliv racionální reformy a zvýšit flexibilitu a konkurenceschopnost francouzských firem.

Pro Českou republiku znamenají evropské ambice nového francouzského prezidenta nikoliv příležitost, ale hrozbu. Se státy, jako je naše republika, se v Macronově Evropě nepočítá. Ty mají být obětovány na oltář „nové Evropy“. Ano, ambice vládnoucích evropských elit znamenají pro existenci našeho státu a v delší budoucnosti i naší národní identitu opravdovou hrozbu. Pokládají nás za zbytečnou a bezcennou překážku v cestě za naplněním velkého evropského snu. Proto je v našem národním zájmu držet se od evropského „tvrdého jádra“ co nejdále. Navíc se nám to evidentně i ekonomicky vyplácí.

12. 5. 2017

Starý Macron s tváří mladíka*

Ivo Strejček

První zahraniční cesta francouzského prezidenta Emmanuela Macrona vedla do Berlína. Přijetí kancléřkou Merkelovou bylo „vřelé“, neboť Berlínu se líbí Macronův vyhoceně proevropský slib, že jeho politikou bude „výkonnější Evropa, demokratičtější Evropa a Evropa více politická“. Na závěr berlínské schůzky se Merkelová a Macron shodli, že „vdechnou novou dynamiku do vzájemných vztahů ... a že společně připraví novou cestovní mapu pro zásadní reformy EU i za cenu otevření smluv“.

Německá a francouzská pozice na závěr Macronovy letmé cesty do Berlína potvrdily, že se ve Francii stal prezidentem muž „starých evropských pořádků“ s tím rozdílem, že své představy o reformách EU federalistického typu je odhodlán prosazovat s novým elánem a budovatelem nadšením. Macron demonstruje, že nahradí už poněkud omšelé eurofederalisty Junckera a Verhofstadta, a podobně, jako se mu ve Francii v předvolebním boji podařilo najít nový nátěr přežilému francouzskému socialismu, bude hledat i atraktivnější přebarvení starých evropských problémů a jejich řešení.

* Stanovisko IVK ke dni 16. 5. 2017

Pro Českou republiku a utváření její mezinárodní politiky v budoucích letech je nutné si povšimnout, že ani Merkelová, ani Macron se při svém prvním setkání nijak neobtěžovali ve svých stanoviscích zmínit i nutnost ochoty zbytku EU akceptovat „hluboké a zásadní reformy“, které vzniknou na půdoryse německo-francouzských zájmů v Evropě. Měli bychom se připravit na to, že Macronovo opakované volání po „političtější Evropě“ nebude ničím jiným, než tlakem na intenzivnější prosazování francouzského politického vlivu skrze evropské instituce.

Je nezbytné si realisticky uvědomit, a tomu přizpůsobit strategii a taktiku (již dnes výrazně limitované) obrany našich zájmů, že s Macronem přichází další fáze budování stále těsnější unie, nebezpečnější možná o to, že s „lidskou tváří“ francouzského mladíka.

16. 5. 2017

Vydává Institut Václava Klause

Šárecká 29, 160 00 Praha 6

e-mail: office@institutvk.cz

www.institutvk.cz

IVK - Newsletter Institutu Václava Klause

Registrace MK ČR E 11024

Speciál Newsletteru

Datum vydání: 31. 5. 2017